

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: SVIGTENDE SIGNALER.

Citation: Aakjær, Jeppe: "SVIGTENDE SIGNALER.", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 155. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid82711/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

Smaakvier dernede i Enge
staar krum i det drivvaade Skind
og glør mod den hvidtede Lønge,
om ingen dog henter dem ind.

Vaad vanker den Plovmand bag Hoppen,
vaad tar han i Bænkkrøgen Stød,
vaad haler han Skeen fra Stroppen
og spiser den dampende Grød.

Hver Sanger, som ejed to Vinger,
har brugt dem til Flugt fra vor Strand;
kun Kiler af Graaænder svinger
nu lavt over regnprikket Vand.

Hør Nathygens Kast mod min Rude,
se Regnmulmet tæt over Vig,
og Vilgaaen skvaldrer langt ude;
det lyder som Sang over Lig.

^{88/10} 1916.

SVIGTENDE SIGNALER.

JEG sejled under Natten
i Taagen forbi,
men Lyset i dit Vindve
blev stikkende deri.

Jeg saa ej dig med Lampen,
og du saa ikke mig,
endda jeg stod paa Dækket
og vinked ind mod dig.

— — — Kun Lyd af Skum, der brister,
et Skib, der sejler væk,
mens oppe over Taagen
der piber Fugletræk.

Et Hjærtes øde Hulken,
et Lys, du ikke ser,
en Kvinde paa Altanen,
du aldrig møder mer!

^{89/12} 1916.

FRED!

JEG vaagned i Natten og spejded rødt derud,
Jal Verden stod i Flammer, det stank saa ondt af Krud;
de største Taarne styrted med Brag under Ø,
mens Floderne kom drukne af Mandblod til Sø.

Jeg skjulte mine Øjne, hvor Taaren gik og kom,
jeg spejded op mod Himlen, men Himlen tyktes tom;
kun Rummet kolde Stjærner saa spotske til Jord,
som dengang Kain indvied dens Kreds til Brodermord.

Ja, Kain er bleven Helten, der raaber ud til Daad
ved Fronten som i Felten, i Luft- og Underhaad;
hans vilde Kælle hvirvler, — hans blodige Haand
har Tag i Abels Strube, hans Aand er Nuets Aand.

O, raa Instinkters Slave, som snor dit Krigerskjæg,
som præler med din Daabspagt, din Tro, dit Gudepræg,
hvornaar vil du erkjende, du staar ved *Mærkets* Stab,
ej Guds men Satans Frænde er hver, som øver Drab.

Nu rækker atter Jorden sit Barn det spændte Bryst
i Kornets tunge Traver, der bølger mildt mod Høst;
saa rig og god er Jorden, at hvert et Barn blev møet,
hvis ej Begjær og Blødtørst forgifted Jordens Æt.

Der er et Ord, som hviskes, nej, stønnes trindt om Jord,
de Søndertraadtes Haaben, de Slagnes Fadervor;
o, I som styred Verden, saa den gik rent af Led,
styr nu jer egen Brynde og giv os arme: *Fred!*

^{1/7} 1917.